

USNESENÍ

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Vejnarů a soudkyň Mgr. Adély Kaftanové a JUDr. Dany Slavíkové ve věci

žalobců: a) [REDAKCE] R [REDAKCE] M [REDAKCE] narozený dne [REDAKCE]
bytem [REDAKCE]

b) [REDAKCE] R [REDAKCE] R [REDAKCE] narozený dne [REDAKCE]
bytem [REDAKCE]

oba zastoupeni advokátkou JUDr. Klárou Kořínkovou, Ph. D.
sídlem Fügnerovo nám. 1808/3, 128 10 Praha 2

proti
žalovanému: **Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti**, IČO 00025429
sídlem Vyšehradská 16, 128 10 Praha 2
jednající Úřadem pro zastupování státu ve věcech majetkových
sídlem Rašínovo nábřeží 42, 120 00 Praha 2

o **náhradu škody a nemajetkové újmy**, k odvolání žalobců a žalovaného proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 29. dubna 2022 č. j. 26 C 406/2014-903

takto:

- I. Rozsudek soudu I. stupně se v nákladových výrocích V., VI., VII., VIII., IX., X. a XI. **potvrzuje.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

Odůvodnění:

1. Shora označeným rozsudkem soud I. stupně rozhodoval o žalobních návrzích, jichž se žalobci dle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti státu za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem, domáhali náhrady škod způsobených jim v souvislosti s trestním stíháním, které proti nim bylo vedeno před Obvodním soudem pro Prahu 6 pod sp. zn. [REDAKCE] a které definitivně skončilo zproštěním obžaloby rozsudkem Nejvyššího soudu ze dne 26. 2. 2014 č. j. 5 TZ 44/2013-77. Rozsudkem bylo rozhodováno o doplácích náhrady za ušlé zisky ze služebního poměru. Ve vztahu k dalším uplatněným nárokům (náhrada nákladů na obhajobu, zaplacených nákladů trestního řízení, cestovních nákladů, náhrada části ušlého zisku a náhrada nemajetkové újmy způsobené nezákonným trestním stíháním) bylo řízení ukončeno dříve (rozsudkem či zastavením řízení pro zpětvzetí žaloby).
2. Ve výrocích V. až XI. vypořádal soud I. stupně náklady celého řízení následovně: žalobce a) byl uznán povinným zaplatit žalovanému na náhradě nákladů řízení částku 4 164,39 Kč (výrok V.), žalobce b) byl uznán povinným zaplatit žalovanému na náhradě nákladů řízení částku 7 734,51 Kč (výrok VI.), žalobce a) byl uznán povinným zaplatit České republice na účet Obvodního soudu pro Prahu 2 na náhradě nákladů řízení částku 4 760,21 Kč (výrok VII.), žalobce b) byl

uznán povinným zaplatit České republice na účet Obvodního soudu pro Prahu 2 na náhradě nákladů řízení částku 16 868,94 Kč (výrok VIII.), žalovaný byl uznán povinným zaplatit České republice na účet Obvodního soudu pro Prahu 2 na náhradě nákladů řízení částku 10 853,22 Kč (výrok IX.) a bylo vysloveno, že po právní moci výroků I. až IX. rozsudku bude žalobcům z účtu soudu vrácen přeplatek náhrady nákladů státu - žalobci a) ve výši 825,57 Kč a žalobci b) ve výši 448,06 Kč (výroky X. a XI.).

3. Výroky o nákladech řízení ve vztahu mezi účastníky (V. a VI.) vycházejí z ust. 142 odst. 2 ve spojení s ust. § 146 odst. 2 o. s. ř. Soud I. stupně vypočítal poměr úspěchu každého ze žalobců ve sporu se žalovaným, při výpočtu pokládal za celkovou hodnotu sporu součet tarifních hodnot (viz vyhláška č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb) každým ze žalobců žádaných plnění. U ušlého zisku počítal s tarifní hodnotou původně žádaných plnění, tj. u žalobce a) s částkou 4 577 368 Kč a u žalobce b) s částkou 9 066 698 Kč, přičemž žalobce a) byl úspěšný v částce 715 178 Kč a žalobce b) v částce 1 401 743 Kč. U plnění z titulu náhrady nemajetkové újmy počítal s tarifní hodnotou ve výši 50 000 Kč dle ust. § 9 odst. 4, písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb., přičemž předpokládal, že oba žalobci byli v tomto nároku zcela úspěšní.
4. Žalobce a) byl úspěšný v 17,2% všech jím požadovaných nároků; žalobce b) byl úspěšný v 17,37% všech jím požadovaných nároků. Soud I. stupně proto přiznal právo na náhradu nákladů řízení úspěšnějšímu žalovanému proti oběma žalobcům. Proti oběma žalobcům bylo žalovanému přiznáno právo na poměrnou část náhrady nákladů řízení - v poměru, který odpovídá rozdílu poměru úspěchu každého žalobce ve sporu od jeho neúspěchu, tj. v rozsahu 65,6% u žalobce a) a v rozsahu 65,26% u žalobce b). Žalovaným vynaložené náklady přitom odpovídají částce 18 200 Kč, která je tvořena paušální náhradou hotových výdajů za 36 úkonů (uvedených odstavci 94. odůvodnění rozsudku) po 300 Kč - dle ust. § 151 odst. 3 o. s. ř. a vyhlášky č. 254/2015 Sb. a zálohou na znalečné ve výši 8 000 Kč. Z takto vzniklých nákladů připadá (počítáno dle poměru tarifních hodnot) na obranu proti nárokům žalobce a) částka 6 348,16 Kč a na obranu proti nárokům žalobce b) částka 11 851,84 Kč. Žalobci a) tedy bylo uloženo nahradit žalovanému 65,6% částky 6 348,16 Kč, tj. částku 4 164,39 Kč, a žalobci b) 65,26% částky 11 851,84 Kč, tj. částku 7 734,51 Kč.
5. O náhradě nákladů státu bylo rozhodnuto dle ust. § 148 odst. 1 o. s. ř. Státem vynaložené náklady představují náklady svědeckého svědka Ing. Pupiše a náklady znaleckého posudku JUDr. Příba, tj. celkem částku 32 482,37 Kč, od níž soud I. stupně odečetl 2 x částku 8 000 Kč, která měla být uhrazena jak žalobcem b), tak žalovaným na záloze na znalecký posudek (žalobce a/ zálohu zaplatil). Na část předmětu řízení mezi žalobcem a) a žalovaným připadlo z rozdělovaných nákladů státu (z částky 16 482,37 Kč) 34,88%, tj. částka 5 749,05 Kč. Poměr úspěchu a neúspěchu mezi žalobcem a) a žalovaným byl 17,2% : 82,8%, soud proto uložil žalobci a) povinnost k náhradě 82,8% z částky 5 749,05 Kč, tj. částku 4 760,21 Kč. Na část předmětu řízení mezi žalobcem b) a žalovaným připadalo z rozdělovaných nákladů státu 65,12%, tj. částka 10 733,32 Kč. Poměr úspěchu a neúspěchu mezi žalobcem b) a žalovaným byl 17,37% : 82,63%, soud proto uložil žalobci b) povinnost k náhradě 82,63% z částky 10 733,32 Kč, tj. částku 8 868,94, kterou zvýšil o 8 000 Kč, jež měla být tímto žalobcem již dříve zaplacená na záloze na znalecký posudek. Zbylou část státem vynaložených nákladů (částka 988,84 Kč, která představuje 17,2% z částky 5 749,05 Kč, částka 1 864,38 Kč, která představuje 17,37% z částky 10 733,32 Kč a nezaplacená záloha ve výši 8 000 Kč, tj. celkem 10 853,22 Kč) soud žalovanému uložil zaplatit na účet Obvodního soudu pro Prahu 2, neboť v judikatuře se ustálil názor, že takovou náhradovou povinnost lze uložit, i když je činnost žalovaného (České republiky – Ministerstva spravedlnosti) financována ze stejné kapitoly státního rozpočtu jako činnost soudu.

Soud I. stupně dodal, že po novele zákona č. 219/2000 Sb., o majetku České republiky a jejím vystupování v právních vztazích, provedené zákonem č. 118/2020 Sb. vystupují jednotlivé organizační složky státu ve vztahu k majetku státu samostatně a vzájemně nezávisle.

6. Protože žalobci na základě pravomocných nákladových výroků v rozsudku soudu I. stupně ze dne 11. 10. 2019 č. j. 26C 406/2014-784, které byly (spolu s některými výroky o věci samé) zrušeny rozsudkem Nejvyššího soudu ze dne 16. 11. 2021 č. j. 30 Cdo 211/2021-879, náklady státu přeplatili, bylo ve výrocích X. a XI. rozsudku rozhodnuto o vrácení těchto přeplatků.
7. V nákladových výrocích napadli rozsudek soudu I. stupně včasným odvoláním žalobci i žalovaný. Žalobce a) napadl výroky V., VII., IX. a X.; žalobce b) výroky VI., VIII., IX. a XI.; žalovaný toliko výrok IX.
8. Žalobci jsou přesvědčeni, že způsob výpočtu jejich úspěchu ve sporu se žalovaným je chybný. Komplexně posuzováno lze dospět k závěru, že každý ze žalobců byl neúspěšný pouze v nepatrné části svých požadavků, a právo na náhradu nákladů řízení by proto mělo příslušet žalobcům proti žalovanému.
9. Žalobce a) byl plně úspěšný v požadavku na náhradu nemajetkové újmy (celkem každý ze žalobců obdržel 1 000 000 Kč), v požadavku na náhradu nákladů trestního řízení, částečně byl úspěšný v požadavku na náhradu nákladů obhajoby a nákladů cestovního. Žalobce a) vzal žalobu částečně zpět ohledně značné části požadavku na náhradu ušlého zisku, a to ve vazbě na vypracovaný znalecký posudek (žalobce současně akceptoval fakt, že v jeho případě nelze přiznat nedosažené náhrady na zvýšené životní náklady v zahraničí, jak plyne z rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 21 Cdo 1788/2009), proto by soud při rozhodování o náhradě nákladů na ušlém příjmu měl aplikovat ust. § 142 odst. 3 o. s. ř., neboť rozhodnutí této části záviselo na znaleckém posudku a rovněž i na úvaze soudu. Žalobce a) by tedy měl obdržet plnou náhradu nákladů řízení při rozhodování o náhradě za ztrátu na příjmu. Celkem lze říci, že byl žalobce a) nepatrně neúspěšný, a měl by proto mít proti žalovanému nárok na plnou náhradu nákladů řízení.
10. Obdobná je situace u žalobce b). I žalobce b) vedle plného úspěchu v požadavku na náhradu nemajetkové újmy, uspěl v požadavku na náhradu nákladů trestního řízení. Tento žalobce byl částečně úspěšný v požadavku na náhradu nákladů obhajoby (tam dokonce v 98%) a u náhrady cestovního. Stejně jako žalobce a) i žalobce b) vzal částečně zpět žalobu na náhradu ušlého zisku ve vazbě na vypracovaný znalecký posudek, a proto je namístě při rozhodování o náhradě nákladů v tomto směru aplikovat ust. § 142 odst. 3 o. s. ř., neboť rozhodnutí záviselo na znaleckém posudku a rovněž na úvaze soudu. I žalobce b) tedy byl celkem neúspěšný pouze v nepatrné části a i jemu by mělo příslušet právo na náhradu nákladů řízení proti žalovanému v plné výši.
11. Ve vztahu k nároku na ušlý zisk (jde o nárok s nejvyšší tarifní hodnotou, v němž žalobci podle úvah soudu I. stupně nejvíce neuspěli) bylo stanovisko žalovaného od počátku negativní. Je tedy zřejmé, že žalobci byli nuceni nárok u soudu uplatnit a uplatnili jej důvodně. K tíži žalobců nelze klást, že museli opakovaně absolvovat řízení před soudem I. stupně, přičemž správný způsob výpočtu nároku na náhradu ušlého zisku byl formulován až v rozhodnutí dovolacího soudu ze dne 16. 11. 2021.
12. I Nejvyšší soud v usnesení ze dne 26. 5. 2015 sp. zn. 25Cdo 2699/2013 kritizoval přístup soudu, který v případě poměrného vyjádření úspěchu a neúspěchu vychází pouze z prostého součtu částek, aniž je zohledněno, že žalobci měli plný úspěch v dílčích nárocích, které jsou z hlediska

odškodňování dle ust. § 31a zákona č. 82/1998 Sb. rovněž podstatné. Dle žalobců jsou eventuálně dány i důvody zvláštního zřetele hodné pro aplikaci ust. § 150 o. s. ř. u nároků, kde žalobci byli z větší části neúspěšní. To, že je třeba úspěch a neúspěch ve věci posuzovat v širších souvislostech a že rozhodnutí o náhradě nákladů řízení má být zřejmým a logickým ukončením celého soudního sporu, bylo konstatováno Ústavním soudem v nálezech sp. zn. I. ÚS 1310/09 a sp. zn. IV. ÚS 1/04. K tvrzení soudu I. stupně, že znaleckého posudku nebylo v posuzovaném případě třeba, žalobci poukázali na nález Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 793/12, podle něhož pokud soud ustanoví znalce k posouzení výše ušlého zisku, pak není možné, aby následně tvrdil, že jeho rozhodnutí na znaleckém posudku vlastně nezáviselo.

13. Soud I. stupně tedy v posuzovaném případě chybně nevzal do úvahy plný úspěch žalobců v právním základu sporu, k jehož dosažení bylo nutné celé řízení absolvovat.
14. Žalovaný pokládá výroky V., VI., VII., VIII., X. a XI. za věcně správné a navrhl jejich potvrzení. Jen výroku IX. rozsudku vytýká nesprávnost spočívající v tom, že v posuzovaném případě není možné uložit státu - žalovanému, aby sám sobě nahradil jakékoliv náklady řízení. Žalovaný poukázal především na ust. § 66 odst. 1 zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech, podle něhož pokud zvláštní právní předpis nestanoví jinak, organizační složky státu v působnosti jednoho správce kapitoly si při plnění svého předmětu činnosti navzájem neposkytují peněžitá plnění. Kapitoly ve smyslu ust. § 10 odst. 1 uvedeného zákona vyjadřují okruh působnosti a odpovědnosti ústředních orgánů státní správy (a dalších organizačních složek státu) a podle ust. § 11 odst. 1 zákona č. 2/1969 Sb., o zřízení ministerstev a jiných ústředních orgánů státní správy České republiky, Ministerstvo spravedlnosti je ústředním orgánem státní správy pro soudy a státní zastupitelství. Ministerstvo spravedlnosti jakožto správce kapitoly soudům jako organizačním složkám v jeho působnosti náklady řízení nenahrazuje. Dále zmínil ust. § 141 odst. 2 o. s. ř., podle kterého je stát nositelem povinnosti platit náklady důkazů a ust. § 11 odst. 2, písm. a) zákona č. 549/1991 Sb., podle kterého je Česká republika osvobozena od placení soudních poplatků (z něhož dovodil, že u žalovaného jsou dány předpoklady pro osvobození od soudních poplatků, a nelze mu tudíž uložit povinnost hradit náklady řízení dle ust. § 148 odst. 1 o. s. ř.). K soudem I. stupně zmíněné novelizaci zákona č. 219/2000 Sb. zákonem č. 118/2020 Sb. odvolatel podotkl, že od 1. 4. 2020 došlo pouze k bližšímu legislativnímu zakotvení tzv. teorie dělené subjektivity státu, na níž však právní úprava stojí již od účinnosti zákona č. 219/2000 Sb. Konečně poukázal na rozhodnutí Městského soudu v Praze sp. zn. [REDAKCE] v nichž bylo odvolací argumentaci žalovaného přisvědčeno.
15. K odvolání žalobců žalovaný uvedl, že soud I. stupně postupoval v souladu s judikaturou, podle které se v náhradových řízeních setrvale rozhoduje o náhradě nákladů řízení v případě objektivní kumulace nároků jediným výrokiem tak, že je třeba při určování poměru úspěchu a neúspěchu účastníka vycházet ze vzájemného poměru tarifních hodnot všech uplatněných nároků (viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 20. 12. 2016 sp. zn. 30 Cdo 1435/2015). Žalobcům nelze přisvědčit, že částečný procesní úspěch ohledně dílčího nároku na náhradu ušlého zisku je třeba posoudit podle ust. § 142 odst. 3 o. s. ř. Nárok byl žalován v excesivním rozsahu a žalobci své maximalistické požadavky korigovali až v průběhu řízení (zpětvzetím žaloby) po seznámení s relevantní judikaturou Nejvyššího soudu. Původní požadavky žalobců přitom vycházely z představy, že jim náleží i náhrada ve výši neobdržených nákladů na zvýšené životní náklady v zahraničí (kam však žalobci neodcestovali), a to v rozporu s rozsudkem Nejvyššího soudu ze dne 15. 4. 2010 sp. zn. 21 Cdo 1788/2009. Tvrzení žalobců, že učinili zpětvzetí v souvislosti se znaleckým posudkem, je účelové. Žalobci své nároky při jednání dne 31. 7. 2018 omezili na jednu z variant vyčíslených znaleckým posudkem, když v posudku byly uvažovány varianty bez i se započtením zvýšených životních nákladů. Poslední dva rozsudky soudu I. stupně vydané

v této věci z vlastních závěrů znaleckého posudku nečerpaly, soud toliko vyšel z podkladů shromážděných znalcem vesměs poskytnutých bývalým zaměstnavatelem žalobců, které si mohl vyžádat sám.

16. Odvolací soud podle ust. § 212 a § 212a o. s. ř. přezkoumal odvoláním napadenou část rozsudku včetně řízení, které vydání rozsudku předcházelo, a došel k závěru, že odvolání žalobců a žalovaného důvodná nejsou.
17. Při rozhodování o náhradě nákladů řízení ve vztahu mezi účastníky a ve vztahu mezi účastníky a státem soud I. stupně správně aplikoval ust. § 142 odst. 2 a § 148 odst. 1 o. s. ř.
18. K podrobným a pečlivým výpočtům poměru úspěchu a neúspěchu obou žalobců ve sporu se žalovaným odvolací soud nemá co dodat a odkazuje na ně. Soud I. stupně v souladu s ustálenou soudní praxí při výpočtu celkového poměru úspěchu a neúspěchu každého ze žalobců vycházel z tarifních hodnot jednotlivých, v řízeních uplatněných nároků, určených dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., tj. v případě požadavků na zaplacení náhrady škody vycházel z hodnoty výše požadovaného peněžitého plnění (§ 8 odst. 1 vyhlášky) a v případě požadavku na zaplacení náhrady nemajetkové újmy vycházel z částky 50 000 Kč (§ 9 odst. 4, písm. a/ vyhlášky). Za procesní neúspěch žalobců pokládal v souladu s ust. § 146 odst. 2 o. s. ř. i zastavení řízení pro zpětvzetí žaloby, které nebylo vyvoláno chováním žalovaného v průběhu řízení, tj. zaplacením v řízení požadované částky (to se týká především zpětvzetí žalobních návrhů na úhradu ušlého zisku).
19. Odvolací soud plně souhlasí se soudem I. stupně v tom, že při rozhodování o náhradě nákladů řízení mezi účastníky ve vztahu k požadavku žalobců na náhradu ušlého zisku, nelze uvažovat o aplikaci ust. § 142 odst. 3 o. s. ř., tj. uzavřít, že při rozhodování o tomto žalobním návrhu, by žalobci měli mít právo na plnou náhradu nákladů řízení, neboť rozhodnutí o výši plnění záviselo na znaleckém posudku (či snad úvaze soudu). Soud I. stupně správně vystihl, že tomu tak není. Plnou náhradu nákladů s odůvodněním, že rozhodnutí o výši plnění záviselo na znaleckém posudku, lze přiznat jen, měl-li účastník co do základu věci plný úspěch a neúspěch se projevil jen ve výši plnění, a to právě a jen proto, že účastník na počátku sporu výši přesně neznal, a z tohoto důvodu musela být výše stanovena pomocí znaleckého posudku. V posuzovaném případě však (ve značné míře) převážný procesní neúspěch žalobců v rozhodném nároku nezpůsobila pouze neznalost žalobců stran přesné výše ušlého zisku z platu v období od skončení služebního poměru do dne, kdy by služební poměr skončil za obvyklého chodu věci (na základě právního názoru vyjádřeného Nejvyšším soudem ve zrušujícím rozsudku byla žalobcům přiznána náhrada ušlého zisku z platu v uvedeném období). Procesní neúspěch žalobců způsobil především nedůvodnost jejich (právního) požadavku, aby za součást ušlého zisku byla pokládána i ušlá náhrada za životní náklady na zahraničním pracovišti, kam by nebyť nezákonného trestního stíhání oba žalobci odcestovali za účelem výkonu prestižních vojenských postů. Žalobce a) tuto (dílní) náhradu vyčíslil v žalobě částkou 4 326 252 Kč (celkem na ušlém zisku žádal 4 577 368 Kč; úspěšný byl co do částky 715 178 Kč); žalobce b) částkou 7 757 386 Kč (celkem na ušlém zisku žádal 9 066 698 Kč; úspěšný byl co do částky 1 401 743 Kč). Nedůvodnost tohoto požadavku žalobců (tj. nesprávnost právního názoru žalobců na to, co v případě rozhodného nároku lze označit za škodu) přitom konstatovaly soudy všech stupňů rozhodující v této věci v každém vydaném rozsudku (konečným způsobem tuto otázku vyřešil k dovolání žalobců Nejvyšší soud ve zrušujícím rozsudku poukazem na znění ust. § 68r zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání).

20. Soud I. stupně tedy správně vypočetl úspěch žalobce a) ve sporu se žalovaným v rozsahu 17, 2% a úspěch žalobce b) ve sporu se žalovaným v rozsahu 17,37%, a správně uložil oběma žalobcům uhradit žalovanému jím vynaložené náklady řízení na obranu proti žalobou uplatněným nárokům každého ze žalobců (oběma žalobcům správně uložil povinnost k náhradě odpovídající poměrné části nákladů). Odvolací soud pak nemá výhrady ani ke stanovení výše žalovaným vynaložených nákladů na obranu proti žalobním nárokům každého ze žalobců a nemá výhrady ani k navazujícímu rozdělení náhrady odpovídající části nákladů státu mezi žalobce, přičemž je logické, že byly-li náklady státu (díky pravomocným rozhodnutím o nákladech státu, které byly posléze zrušeny) přeplaceny, je třeba žalobcům přeplatky vrátit.
21. Odvolací soud proto výroky V., VI., VII., VIII., X. a XI. rozsudku potvrdil jako věcně správné (§ 219 o. s. ř.).
22. Výrok IX. rozsudku byl odvolacím soudem rovněž potvrzen jako věcně správný (§ 219 o. s. ř.). Výpočet poměrné části nákladů vynaložených státem, které dle ust. § 148 odst. 1 o. s. ř. má zásadně hradit (částečně) neúspěšný žalovaný, provedl soud I. stupně příslušně. Odvolatel (žalovaný) ostatně soudu I. stupně v uvedeném směru nevytkl žádné pochybení. Při řešení sporné právní otázky, zda lze uložit povinnost k náhradě nákladů vynaložených státem (z rozpočtových prostředků přidělených soudu) neúspěšnému účastníkovi, jímž je Česká republika, jejímž jménem v řízení vystupuje Ministerstvo spravedlnosti, se odvolací soud přiklonil k řešení zaujatému v rozhodnutích Městského soudu v Praze sp. zn. [redacted] neboť k tomuto řešení rozhodovací praxe Městského soudu v Praze tenduje (odvolací soud však nezastírá, že praxe Městského soudu v Praze v této otázce zcela jednotná není – viz rozhodnutí, na něž poukázal žalovaný).
23. *Argumentace zákonným osvobozením od soudních poplatků neobstojí. Rozhodovací praxe soudů je ustálena v tom, že institut zákonného osvobození od soudních poplatků upravený v § 11 odst. 2 zák. č. 549/1991 Sb. ve znění pozdějších předpisů nelze zaměňovat s institutem upraveným v § 138 o. s. ř. (srov. usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 12. 8. 2015, sp. zn. 21 Cdo 73/2015, ze dne 30. 11. 2015, č. j. 29 Cdo 88/2015). Judikatura dále dovodila, že je-li Česká republika účastníkem občanského soudního řízení, může soud uložit povinnost složit zálohu na náklady důkazu i jí (srov. usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci ze dne 12. února 2003, sp. zn. [redacted] uveřejněné pod číslem 73/2004 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek). V rozsudku ze dne 10. 2. 2005, č. j. [redacted] pak vyslovil Krajský soud v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře závěr, že Česká republika v postavení účastníka řízení není pojmově vyloučena z případné povinnosti podle § 148 odst. 1 o. s. ř. nahradit náklady řízení, které platil stát. Lze uzavřít, že zákonné osvobození žalované od soudních poplatků postup dle ust. § 148 odst. 1 o. s. ř. vůči ní nevylučuje (citováno z rozhodnutí sp. zn. [redacted]).*
24. *Odkaz na ust. § 66 zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech, není případný. Podle § 66 odst. 1 tohoto zákona si organizační složky státu v působnosti jednoho správce kapitoly při plnění svého předmětu činnosti navzájem neposkytují peněžitá plnění, jen pokud zvláštní právní předpis nestanoví jinak. Tímto zvláštním předpisem je v soudním řízení nepochybně občanský soudní řád, který stanoví pravidla pro rozhodování o náhradě nákladů řízení státu právě v § 148 a který Českou republiku, resp. stát, považuje za účastníka řízení se stejným postavením, jako mají jiné osoby právnické i fyzické (§ 18 o. s. ř.) a žádný zvláštní postup vůči němu v občanském procesu neupravuje (citováno z rozhodnutí sp. zn. [redacted]).*
25. Výrok o nákladech (tohoto) odvolacího řízení vychází z ust. § 142 odst. 2 ve spojení s ust. § 224 odst. 1 o. s. ř. Žádný z odvolatelů nebyl se svým odvoláním úspěšný, a odvolací soud proto vyslovil, že právo na náhradu nákladů tohoto odvolacího řízení nemá žádný z účastníků.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat dovolání za podmínek uvedených v ust. § 237 o. s. ř. Takové dovolání lze podat do 2 měsíců ode dne doručení tohoto rozsudku k Nejvyššímu soudu ČR u soudu, který rozhodoval v prvním stupni.

Praha 20. září 2022

JUDr. Tomáš Vejnár v. r.
předseda senátu